

таинство се извършване вързъ българския гробъ. Ний въпросително се погледнахме нѣколко пати съ другаря си, но погледитѣ ни не нарушиха мъртвата благоговѣйна тишина.

— Праха на кой ли българинъ почива тука? Отъ дѣ е той и каква участь го е заставила да свърши вѣка си далечъ отъ родния си край? попитахъ най-послѣ азъ.

Стареца повдигна главата си и налѣнитѣ му съ сълзи очи блѣснаха. Сълзата е жидкостъ, но понѣкога прѣдставлява очитѣ огнени. Той свали шапката си и изново се въдвори глухо минутно мълчание, което ми даде възможность да направя нѣкои прѣдварителни наблюдения. Широкото чело, най-вече голата четвъртита глава на стареца бѣше типична. Брѣговетѣ на Охридското езеро даватъ повечето подобни жглести глави. И азъ рѣшихъ, че тия българи трѣбва да бждатъ отъ Охридъ. На това заключение ми доде на помощъ както самия гробъ, тъй и името на младия момъкъ, който придружаваше стареца. Името му бѣше Климе, а отечеството на това име, благодарение дѣятелността и славната паметъ на Св. Климентъ, е Охридъ. Надписа на надгробната плоча гласеше, освѣнъ това, че подъ нея лѣжи „българинъ кожухаръ.“ Охридъ е отечеството на кожухаритѣ.

— Подъ тая плоча трѣбва да лѣжи българинъ отъ Охридъ, изново нарушихъ мълчанието азъ.

— Да, отъ Охридъ, тука лѣжи българинъ отъ Охридъ, отговори стареца и извади кърпа за да отрие пота на лицето си; заедно съ пота той изтри и сълзитѣ си.

— И ний сме отъ Охридъ, повтори слѣдъ малко стареца на чисто Охридско нарѣчие; — покойника, който лѣжи подъ тая плоча е мой братъ, по-младъ отъ мене. Ний търгахми въ двѣ разни направления и слѣдъ повече отъ шестдесетъ години ето дѣ е било сѣдено да се срѣцнемъ — той лѣжащъ, а азъ прегърбенъ . . . А вий отдѣ сте и що ви е донесло край тоя гробъ?

— Ний сме тоже българи, родомъ отъ подъ балканскитѣ мѣста; живѣемъ въ Цариградъ и додохми да направимъ разходка по тия исторически мѣста. Гроба на брата ви ни привлече съ своя български надписъ, отговорихъ азъ.

Разговора, който имахми по-нататъкъ, ни запозна по-отблизо съ стария охридчанинъ. Разбрахми, че той врѣменно пребивава въ Цариградъ, а постоянното му мѣстожителство е Смирна. Много години е служилъ на Атиското правителство, отъ което въ старинитѣ си получава пенсия.